

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Thomas Krog for sidste spørgsmål.

Thomas Krog (SF):

Tal er jo taknemlige. Nogle har også opgjort talene for, hvor mange penge der bliver brugt pr. barn, og hvor mange hoveder der er i daginstitutioner pr. barn, og de er væsentlig anderledes end regeringens tal.

Derfor var mit spørgsmål rettet konkret mod virkeligheden, for jeg kan konstatere – jeg kom med en lang række opremsninger – hvor der er skåret ned i forhold til handicappede, hvor der er øget brugerbetaling, der er skåret ned inden for psykiatrien og også på gymnasierne, på VUC'erne og i den kollektive trafik. Det er ting, som er sket ude i virkeligheden.

Så er mit spørgsmål til ministeren: Anerken-der ministeren slet ikke, at de her nedskæringer sker rundtomkring, eller er ministeren så koncentreret om sine tal, der kan manipuleres eller i hvert fald ændres, som man nu har lyst til, at det alene er det, der er i fokus?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg har bare det principielle synspunkt, at hvis man bruger flere penge på et område, er det ikke at skære ned. Og det, som virkeligheden viser, er, at vi bruger flere penge på et område.

Der kan være nuancer i den måde, der prioriteres på ude i det kommunale landskab, og det kan der også være i amterne, men når man tager det under et og ser på, hvor mange penge man stiller til rådighed for kommunerne til service, har der aldrig nogen sinde været flere penge til rådighed til kommunal service pr. borger end nu, og der har aldrig været flere penge i amterne til at behandle syge end nu.

Hvordan man i de enkelte kommuner eller amter vælger at disponere over pengene, blander regeringen sig ikke i. Jeg siger blot, at det, vi stiller til rådighed, de penge, vi leverer i balancetilskud, de 60 mia. kr., vi giver i bloktilskud, de 11 mia. kr., vi giver i balancetilskud, fordeles ude i det kommunale landskab. Så vi betaler for en løbende forhøjelse af servicen.

Hvis det er sådan, at man mener, at det at give flere penge forringer servicen, så vil jeg sige, at jeg godt vil fintune den tankegang, hvis det kan betyde, at vi kan øge servicen ved i virkeligheden at reducere bevillingerne. Det er for så vidt ikke indgået i den måde, vi har ført debat på, så indtil videre, til den anden teori måske kan være analyseret og underbygget, er min

holdning, at bruger vi flere penge på et område pr. dansker, så løfter vi også serviceniveauet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Ole Stavad for et sidste spørgsmål.

Ole Stavad (S):

Jeg sidder og overvejer, om man har fjernet vin- duerne i Finansministeriet, siden jeg var der sidst, så man ikke kan se ud. Det var måske en overvejelse, om finansministeren prøvede at bevæge sig ud i det virkelige liv i lidt af den tid, han bruger på at læse statistik.

Jeg vil godt vende tilbage til det seneste svar, som finansministeren gav mig. Hvis der sidder pædagoger, som gør et stort arbejde for at sørge for, at vores børn og vores børnebørn har en god tilværelse, og som har lyttet til finansministeren, vil de høre, at han giver udtryk for, at han sådan set mener, at når pædagogerne mener, der er for få pædagoger i daginstitutionerne, så er det, fordi de ikke gider passe børn eller ikke kan lide børn. Jeg synes, det er meget kendetegnende for den indgang, som finansministeren har til det her.

Derfor vil jeg godt bede finansministeren om at bruge sin sidste mulighed for at svare til at svare på det spørgsmål, der er stillet: Mener finansministeren, at det er acceptabelt, at vi, når vi ser på de kommende år, skal opleve en meget forskellig udvikling i den offentlige service og i de private forbrugsmuligheder? Mener finansministeren, at det vil efterlade et samfund, som han gerne vil have?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare sige, at jeg ikke forstår sammenligningen, medmindre man er så inkarneret socialist, at man siger, at det er samfundet, der ejer folks indtjening. I min verden ejer samfundet ikke folks indtjening, sådan er det bare, men man yder hver især sit bidrag over skatten til et velfungerende samfund. Det, vi sikrer, er at gøre det bedre og bedre generation for generation og år for år. Det er målet.

Sådan er det nu engang i et moderne samfund, hvis man respekterer, at vi har den offentlige sektor for borgernes skyld, og at det primært er på borgernes præmisser, vi skal indrette vores samfund; altså at borgeren er i stand til at kunne agere som et frit menneske optimalt, at borgeren har størst mulig rådighed. Det indretter vi vores system efter.